

EL CRIT

Chiara Lubich

el crit

Jesús crucificat i abandonat
en la història i en la vida del Moviment dels Focolars,
des del seu naixement el 1943 fins a l'alba del tercer mil·lenni

Ciudad Nueva

Títol original: *Il grido*
© 2000, Città Nuova Editrice
Via Pieve Torina, 55 - 00156 Roma

Traducció: *Oriol Diví*
Revisió: *Marta Nin, Amparo Gómez*

Disseny de portada i maquetació: *Antonio Santos*
Il·lustració de portada: *Michel Pochet*

© 2010, Editorial Ciudad Nueva
José Picón, 28 - 28028 Madrid
www.ciudadnueva.com

ISBN: 978-84-9715-206-8

Depòsit legal: M-

Imprimeix: Estugraf Impresores - Ciempozuelos (Madrid)

PRÒLEG

El crit de Jesús a la creu, preguntant amb les paraules del salm 22 «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» és un dels elements més desconcertants i torbadors de la nostra fe; potser també de tota la història de les religions. Conté, però, un misteri, un veritable tresor, tan valuós com per a ocupar un lloc central en l'espiritualitat del Moviment dels Focolars, segons testimonia el present llibre de Chiara Lubich.

La sorpresa encara és més profunda quan hom recorda que aquest Moviment és conegut, sobretot, pel seu servei a la unitat i la comunió. El servei a la unitat ens atrau per ell mateix. Molts es lliurarien a aquesta causa, doncs obeeix a una necessitat i una aspiració sentida per tots. En canvi la contemplació i la vivència d'aquell crit ens fa trontollar. El lector d'aquest llibre s'adonarà que és precisament la integració o la síntesi vital de la comunió fraterna i el crit de Jesús allò més valuós del carisma focolari.

Així doncs, posats a convidar al lector a endinsar-se en el missatge d'aquest llibre, el primer que hem de fer és suggerir-li que conservi viva aquesta tensió interior, aparentment contradictòria, entre l'astorament front el crit de Jesús i l'encís per la comunió fraterna,

el temor i la fascinació, talment com qui es trobés davant del misteri. Perquè aquesta tensió farà possible, tant la sintonia amb l'autora del llibre, com la concentració en el seu missatge essencial.

Si se'ns permet, la recomanació a mantenir aquesta tensió interior obeeix també a una experiència personal, que la lectura i reflexió sobre *El crit* m'ha fet recordar: de fet va constituir per a mi durant anys motiu de recerca intel·lectual i orant. La recerca va començar fa molts anys, quan vaig haver d'explicar a un grup de senzills matrimonis el text de *Ef* 2, 14-16. Aquí sant Pau ens parla que Jesucrist és la nostra pau, quan va destruir el mur de separació entre els dos pobles, fent-ne un de sol, una nova humanitat, per la seva mort en creu, on va fer morir l'enemistat. Aquella experiència amb els matrimonis va ser ben reeixida. Ells entenien perfectament des de la seva experiència d'amor, que la creu era un pas, necessari de fet, per assolir la unitat. Però la pregunta romanía en l'interior: com i perquè la creu, precisament la creu de Jesucrist, era condició per a l'amor i la comunió mútua? Un interrogant que venia alimentat per aquell doble sentiment d'atracció i temor propi del misteri i que esperonava la recerca. La Providència em va donar la possibilitat d'aprofundir teològicament el misteri de «la comunió interpersonal», en haver de complir un compromís acadèmic.

Però, com sabem, el pensament només és pensament i el que interessa és sempre la vida. Ara ens trobem davant d'un escrit que, tot i incloure una profunda teologia, no pretén donar explicacions teòriques,

sinó que vol transmetre una experiència: en dues parts bastant diferenciades ens transmet primer l'experiència del descobriment i vivència del misteri del Déu amor en Crist crucificat, per a narrar després el desplegament de l'experiència de comunió en diferents àmbits, i de tot tipus de servei en favor de la unitat. Un objectiu que dóna a l'obra un valor afegit: el seu caràcter testimonial i la qualitat de servir com a verificació de qualsevol teoria o programa pastoral, que vulguin donar raó de la comunió fraterna o oferir vies pràctiques per a servir a la unitat.

Cal precisar que no hi ha aquí una mera narració. Qui, esperonat per la lectura d'aquesta obra se senti cridat a viure quelcom semblant en la pròpia vida ha d'agrair que Chiara Lubich no es limiti a fer un relat de l'experiència viscuda per ella mateixa i pel Moviment, sinó que també miri d'explicar-la, en el sentit de «donar raó d'ella», per tal de fer-la accessible. La seva reflexió, a la qual sembla que mai ha renunciat i que gaudeix del bon ajut d'alguns grans teòlegs, ve feta sempre arran de les vivències interiors i exteriors.

En aquest marc allò més cridaner és precisament aquell pas d'una part a l'altra, la relació vital entre la experiència del Crist abandonat i el servei a la comunió. En aquesta mena de conversa que el lector manté amb l'autor d'un escrit testimonial, s'aixequen no poques preguntes, que van més enllà de la mera curiositat i tenen conseqüències importants per a la nostra vida. Com ara, donat que molts treballen per la unitat i la pau en el món, què és el que ella buscava primer, la comunió en l'amor fratern o el lliurament

total a Crist crucificat? Va trobar la creu en el camí de l'amor fratern, o va trobar la comunió dels germans en el camí del seguiment radical de Crist, com un efecte d'aquest seguiment? Igualment li podríem demanar si el que volia era canviar el món assetjat per la guerra i els conflictes o assolir la pròpia salvació per la conversió personal. Parlem de «què buscava primer», no necessàriament en els sentit de successió temporal, sinó, sobretot, en el sentit de intenció prioritària.

Respondre aquestes preguntes amb aquest llibre significa haver esbrinat la qualitat cristiana de Chiara Lubich. Des del punt de vista de la vivència concreta ens explica (veure l'apartat «Llavors de coses grans») que la intuïció original és una: en el context de guerra, llegint l'Evangeli en els refugis, veu clara la necessitat de posar tots els bens en comú i, simultàniament, la decisió d'elegir Aquell que «havien d'estimar tota la vida», buidar l'habitació i posar només un quadre que representava Jesús abandonat: «Ell solament en aquella nuesa». És a dir, la solitud de Crist abandonat, font de la comunió universal, tot d'una copsat a la manera d'un esclat de llum.

Així mateix, en un únic instant, la crida a servir a la pau i la unitat ve integrada en el procés personal de transformació interior, pel qual participa de la vida de Crist, fins a viure ella mateixa el seu abandó en la creu.

I no només ella mateixa. És admirable la integració en la seva persona de tot allò que tant sovint es viu per separat, fins i tot d'una manera contraposada. La relació personal amb Jesucrist, la seva experiència estrictament religiosa i l'acció compromesa és en ella

un mateix esdeveniment. La seva biografia interior es fon amb la biografia de la seva obra, del Moviment en definitiva.

Per altra banda les dues parts del llibre no es poden separar tan fàcilment: des del primer moment, aprofundint vitalment en Crist abandonat, hi ha vivència intensa de comunió, i gaudint ja del do de la unitat en diferents àmbits de la vida del Moviment, de l'Església i del món, segueix havent-hi experiències profundes de sofriment en la creu. L'admirable misteri és que sempre la comunió neix de l'abandó, com el seu fruit natural.

Si tenim present el llibre que recull sengles escrits de Chiara Lubich i Igino Giordani, «*Eren temps de guerra...*» *En les albors de l'ideal de la unitat*, sembla que la guspira que encén la gran obra és efectivament el somni (l'esperança) de la unitat. Però era de la unitat que ve per l'amor (caritat). I l'amor, des del primer moment per a Chiara Lubich és Jesucrist (la fe). De manera que, d'acord amb els clàssics de l'espiritualitat cristiana, en ella no hi ha virtut teologal aïllada, que no inclogui la presència de les altres dues, perquè tot prové de la mateixa font. Això demostra que la seva experiència fou talment de l'Esperit Sant.

Tanmateix, aquest llibre marca un itinerari i, com hem dit, deixa endevinar etapes en un mateix procés. És una història dibuixada de la mà de l'únic Esperit; però història a la fi. La successió temporal, el continu seguit d'esdeveniments, no és un desgavell o un joc de l'atzar, sinó que té un sentit fonamental. Què ha volgut l'Esperit d'ella i del Moviment amb aquesta expe-

riència? Sovint aquesta història ve interpretada com un itinerari de purificació i transformació; bé com un itinerari de purificació de l'amor (humà) o com un camí de purificació per a l'amor (de Déu). En definitiva, preferim qualificar la història reflectida en aquest escrit de Chiara Lubich com un paradigma de «transfiguració» en l'amor de l'Esperit, mitjançant la participació en el Misteri Pasqual de Jesucrist.

És la transfiguració en amor de l'Esperit de tot allò humà, que ella i el Moviment feien, la clau per a entendre l'eficàcia del servei a la unitat. Jesús abandonat, contemplat, estimat i viscut, com ho va fer Chiara Lubich, es correspon amb allò que va viure, camí del martiri, al començament del segle I, aquell mestre de la comunió en l'Església que fou sant Ignasi d'Antioquia i que va expressar amb aquelles famoses paraules: «El meu amor està crucificat» (*Carta als Romans*, VII). Chiara Lubich podria traduir, amb Orígenes: «Jesucrist, el meu amor, està crucificat»... i crida des de l'abandó del desamor. Però en el fons diria el mateix que sant Ignasi segurament volia expressar: està mort el meu desig de retenir la vida per a mi sol,estic disposat a morir, vull que Jesucrist mori en mi, perquè també en mi ressusciti; ara va resuscitant en mi el veritable amor; ara començo a estimar.

L'experiència doncs que ens deixa aquest testimoni de verificació en la pròpia vida del crit de Jesús a la creu, és la d'un endinsament apassionant en un oceà sense límits de l'amor. Ni els nostres ulls, ni el nostre cor poden abastar-lo. Només deixant-se perdre